

Børne Blad

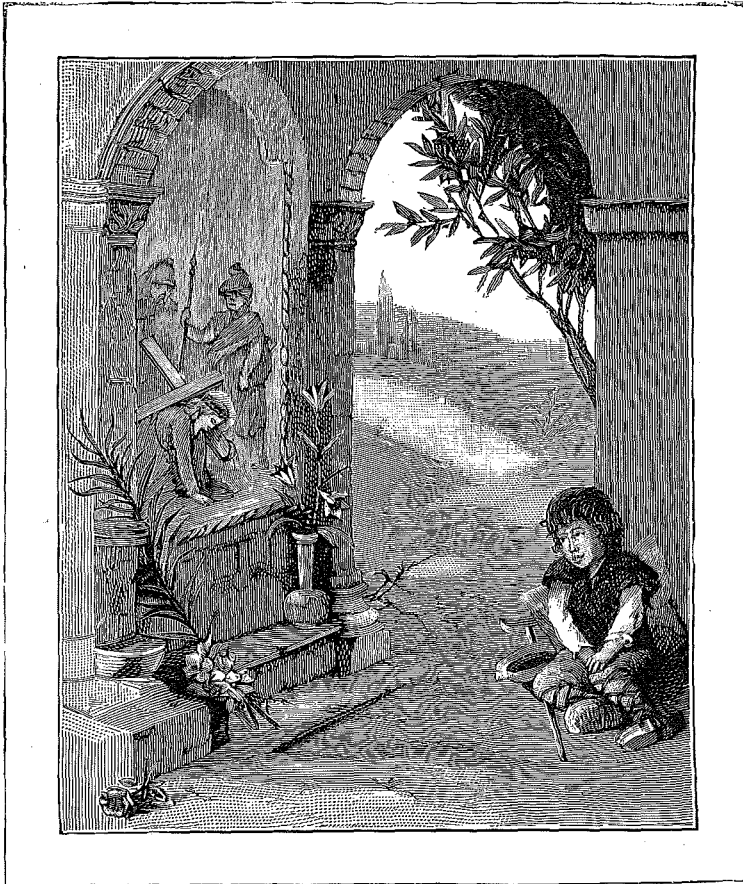

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 26.

28de juni 1896.

22de aarg.

Lille Beppo.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forfrad. I pakke til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Et Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Tredje aargang.

26. Uge.

Amen. II.

Svorledes Gud hører bøn.

ABC-Klassen: Joh. 2, 4: Jesus sagde til Maria: Min time er endnu ikke kommen.

Katekismus-klassen: Samme som ovenfor og Ef. 54, 8: Et lidet øieblik forlod jeg dig, men med stor barmhjertighed vil jeg samle dig.

Forklarings-klassen: Samme som ovenfor, 2 Kor. 12, 9: Min naade er dig nok; thi min kraft fuldkommes i skrøbelighed — og Ef. 55, 9: Som himmelen er høiere end jorden, saaledes er mine veie høiere end eders veie, og mine tanker høiere end eders tanker.

V i r k .

„Amen.“ (Maria, Bbh, 75; Paulus, 2 Kor. 12, 7-9.

— I begyndelsen af aaret 1814 rykkede Karl Johan med en hær ind i Holsten og Slesvig. En aften ventedes fiendtlige tropper til indkvartering i en by. Der boede en mand, hvis kone var meget syg af nervesfeber. Da det led mod aften, var han sin syge kone op paa et tagkammer og bad inderlig til Gud om, at han maatte forstaaes for indkvartering. Ubover aftenen kom der stadig flere og flere tropper til byen; det mlybrede af soldater i gaderne, og hvert hus maatte aabne sig for indkvartering; kun til denne mand kom ingen. Næste morgen fandtes en kvartersejdel, der lød paa, at 20 mand skulde taget ind i hans hus. Soldaterne havde rimeligvis tabt sejdelen og derfor maatte slaffe sig kvarter paa egen haand, som de bedst kunde.

— Grevinde Agnes af Witgenstein trostede sig paa sygeleiet med fortællingen om brullupet i Rana, idet hun især drøede ved, at Jesus gjorde forfælsk paa sin time og Maria's time, naar han siger: „Min time er endnu ikke kom-

men.“ „Fjød og blod“, sagde hun, „har Marias time fjær, fordi vi alle gjerne vil, at Kristus straks, straks skal gjøre under i vor nød. Men vi maa vente paa Herrens time, og det vil jeg gjerne gjøre.“

— Opsætter Gud med hjælpen, har han ikke derfor afflaaet den.

— Gud giver os ikke altid det, som vi beder om, men noget andet, som er bedre.

— Da Kong Aleksander af Macebonien var bleven mægtig, kom hans gamle lærer til ham og bad ham om en gave; han vilde være tilfreds med en liden sum penge. Men Aleksander forærede ham en hel stad. Manden blev ganske forstræffet over den store gave og sagde, at det aldrig havde faldt ham ind at bede om saa meget. Men kongen svarte: „Spørgsmaalet er ikke, hvor meget det sømmer sig for dig at tage, men hvor meget det sømmer sig for mig at give dig.“ — Saaledes beder vi Gud om smaa ting, sundhed, penge, ære og vilde vel være tilfreds dermed; men Gud giver os maaste ikke saadant, men skjænker os taalmodighed i trængsel og tilfødt det himmelske Jerusalem.

— Augustin var i sin ungdom en hedning og tjente hederikke synder og latter. Men hans mor, Monika, var en from kristen kvinde, der dag og nat bad til Gud, at han vilde redde hendes forlorne søn ud af fordærvelsen og føre ham ind i sit rige. Hendes bøn var uden tvil antagen og hønhørt af Gud, og en prest, hvem hun klagede sin nød, sagde hende allerede dengang, at en søn, for hvem saa mange taarer var fælte og bønner opsendte, umulig kunde gaa fortabt. Noget tid derefter besluttede Augustin at rejse til Rom. Hans mor blev beklemt af angst over denne beslutning; thi der i den fordærvede hovedstad, mente hun, vilde hendes søn gaa aldeles tilgrunde; hun bad derfor uafsladelig til Gud, at han vilde forhindre denne sønnens plan. Gud syntes ikke at høre hendes bøn; thi hendes egenstindige søn gik en nat hemmelig ombord paa et skib, som bragte ham til Rom. Vi kan tænke os, hvorledes Monika blev tilmode, da hun hørte om sønnens flugt. Men Guds tanker er ikke vore tanker. Han hønhører ofte netop ved ikke at hønhøre. Thi netop i Rom slog ombvendelsens time for Augustin; netop der fødte Gud det saa underlige, at den forlorne søn kom til sig selv og blev en af Guds største redskaber i Kirkens arbejde. Og Augustin selv fortæller i sin levnets beskrivelse om disse moderens bønner og slutter med de ord: „Du, min Gud, betænkt i dit høie himmelske raad, hvad der var min moders ønskers maal; derfor afflog du, hvad hun dengang bad om, for at hønhøre, hvad hun altid bad om.“

Lessons for the Sunday School.

THIRD YEAR.

26. Lesson.

AMEN. II.

ABC Class: John 2, 4: Jesus said to Mary: "Mine hour has not yet come."

Catechism Class: Same as above, and Is. 54, 8: In a little wrath I hid my face from thee for a moment; but with everlasting kindness will I have mercy on thee, saith the Lord, thy Redeemer.

Explanation Class: Same as above, 2 Cor. 12, 9: My grace is sufficient for thee: for my strength is made perfect in weakness.—and Is. 55, 9: As the heavens are higher than the earth, so are my ways higher than your ways, and my thoughts higher than your thoughts.

SUGGESTIONS.

— A pious man once wrote about his experience in prayer thus: "The Lord has answered my prayer as certainly and constantly, as father and mother supplied my wants when a boy, at my request; and in such a way that I could not fail to see the Lord's hand as the gifts came out of it. Yet he has always done it as naturally as father and mother did it."

— A good man in his poverty once prayed for bread; he was overheard by an infidel, who as a joke, tossed a loaf through the window. Thereupon the poor man fell upon his knees and heartily thanked God for hearing his prayer; and when the infidel laughed at him for this, and told him how the loaf came to be thrown in, he replied, 'No matter; God sent it, even if the devil brought it.'

— There is no more contradiction between a fixed order of Gods laws and special answers to our prayer, than there is between a general household arrangement for their childrens good, on the part of earthly parents, and their daily favors granted in answer to particular requests.

— A poor widow had four little children, the oldest about eight years old. One evening, in the midst of winter, her children were hungry, and she had no food to give them. But she knelt down to tell God of their wants and ask him to supply them. At the close of her prayer, the oldest said to her, "Mother, doesn't the Bible say that God once sent some ravens with bread to a man who was hungry? Don't you think God can send us some ravens with bread now, just as well as he did then? I'm going to open the door, or they can't get in." A few minutes later, the village magistrate passed, and

glancing through the open door, said, "My good friend, how does it happen that your door is standing open this cold winter's night?" "It is my little boy who opened the door a moment ago, in order, as he said, that 'the ravens might come in and bring us some bread.'" Now, it so happened that this gentleman was actually dressed in black from head to foot. "Ah, indeed," said he laughing; "Richard is right. The raven has come, and he is a pretty big one, too. Come with me, my little man, and I will show you where the bread is."

— Dr. Judson, the famous missionary, became intensely interested in behalf of the Jews, while he was laboring among the heathen of India. He not only prayed earnestly for their conversion, but awakened an interest in others also, so that he raised one thousand dollars towards a mission in Palestine, which he urged his mission-society to establish. But to his great regret, the enterprise was not undertaken. Were his prayers, then left unanswered? Let the facts speak. Many years subsequent, indeed only a fortnight before his death, Mrs. Judson read to him from Dr. Hagne's journal of travels in the East this extract: "In Constantinople we first learned the interesting fact, that a tract had been published in Germany giving some accounts of Dr. Judson's labors in Ava, that it had fallen into the hands of some Jews, and had been the means of their conversion; that it had reached Trebizond, where a Jew had translated it for Jews of that place; that it had awakened a deep interest among them; and that a request had been made for a missionary to be sent to them from Constantinople." Mrs. Judson, in relating this, continues: "His eyes were filled with tears when I had done reading, but still he at first spoke playfully, and in a way that a little disappointed me. Then a look of almost unearthly solemnity came over him, and clinging fast to my hand, as though to assure himself of really being in the world, he said, 'Love, this frightens me; I do not know what to make of it.' 'What?' 'Why, what you have just been reading. I never was deeply interested in any object. I never prayed sincerely and earnestly for anything, but it came; at some time, no matter at how distant a day; somehow, in some shape, probably the last I should have devised, it came. And yet I have had so little faith! May God forgive me, and while he condescends to use me as his instrument, wipe the sin of unbelief from my heart!'"

Pray, though the gifts you ask for
May never comfort your fears,
May never repay your pleading;
Yet pray, and with hopeful tears.
An answer—not that you sought for,
But diviner—will come one day:
Your eyes are too dim to see it;
Yet strive and wait and pray!

„Der Zarthamerfamilie.“

Den gamle raringen.

(Fortættelse.)

Hun hørte, hvorledes moderen kjærlig talte med sine smaa; derpaa taug fru en stille, og en sagte mumlen af barnestemmer naaede den lille lyttende piges øre; hendes smaa venners stemmer lød denne gang saa alvorlig og høitidelig. Ella lyttede alt, hvad hun kunde. Flere gange kunde hun tydelig høre ordene: „Kjære Gud!“ Hun krøb hen i den ene kant af sengen, og ved at bøje sig over sengekanten, kunde hun saavidt se ind i sideværelset. Der laa de fire børn paa knæ midt i stuen og bad til Gud. Da de smaa havde endt sin sedvanlige bøn, tilspøiede moderen: „Kjære Gud, vi beder dig, at du vil hjælpe alle syge og ogsaa lille Ella“, og alle børnene gjentog: „Kjære dig, Gud, gjør lille Ella frisk igjen.“

Nu taug de tre smaa gutter, og Pauline bad alene med høi stemme „Fadervor“, mens de smaa blot sagte hvissede efter hende.

Ella lyttede spændt til hendes bøn. Paulines ord gjorde et dybt indtryk paa hende, skjønt hun ikke forstod deres indhold. Hun ønskede saa inderlig, at den samme bøn maatte blive bedet endnu engang; men nu skyndte børnene sig med at komme tilfængs, og moderen gik hen og kyskede enhver af dem til godnat. Ella saa taus alt dette. Bemodt fyldte hendes sjæl; hun kom atter til at tænke paa sin mor, som ogsaa hver dag bragte hende tilfængs og trykkede et kjærligt kys paa hendes pande. Men nu havde hun ikke længere nogen mor, og heller ikke den gode, unge frue, som dog var saa snild mod hende, var saa glad i hende som i sine egne børn.

„Jeg har ingen, ingen i verden, som er saa glad i mig. Uden en mor kan ikke et barn være lykkelig“, hulkede hun stille og sølte sig saa ensom og forladt, at hun ganske glemte den gode far Karlé. Trøstesløs kastede hun sig tilbage paa sit leie og gjemte ansigtet mellem puderne.

Da fru Terrason forlod sine børn, gik hun endnu engang ind til Ella og opdagede til sin forundring, at barnet endnu ikke var sovnet. Hun bøiede sig over hende og spurgte, om hun havde meget ondt i foden, og Ella svarte med en saa mat, sørgmodig stemme,

at den unge kone blev rent forundret. Hun rettede paa puderne og lagde teppet over hende. Ella fulgte spændt alle hendes bevægelser, men sagde bedrøvet til sig selv: „Men hun vil ikke kysse mig; hun er jo heller ikke min mor!“

Havde fru Terrason gjaettet barnets tanker? Hun havde allerede sagt et venligt „godnat“ til hende og vilde gaa ind i sideværelset, da hun atter vendte tilbage til hendes seng, bøiede sig over hende og trykkede hende kjærlig til sit bryst.

„Tak, kjære fru Terrason“, sagde Ella med straalende øine og slyngede begge arme om hendes hals.

Nu forstod fru en helt ud lille Ellas tanker. Hun tænkte paa, hvor haardt det maatte være, om hendes egne børn skulde miste sin mor, og dyb medlidighed med den lille forældreløse fyldte hendes hjerte. Hun satte sig paa sengekanten, tog hende i sine arme og hvissede venlige ord til hende. Al sorg veg nu bort fra Ellas ansigt; hendes øine straalede mere og mere lykkelig, idet hun lagde sig ind mod den venlige dames bryst. Tilslut spurgte hun med sagte stemme:

„Kjære fru Terrason, hvad mener J ved: „Fader vor, du, som er i himlene?“

Fru Terrason fremsagde hele bønningen for barnet og søgte med simple, enfoldige ord at forklare hende den; hun var vant til at tale med sine smaa om de hellige ting, og Ella havde derfor ikke saa vanskelig for at forstaa hende.

Al hendes ængstelse var nu forsvunden, og hun bovede endog at komme med nogle spørgsmaal til den snilde dame.

„Naar kommer Guds rige til os, saa at alle mennesker bliver gode og fromme?“ spurgte Ella. „Kommer det snart?“

„Det ved jeg ikke, mit kjære barn; men ethvert menneske kan saa det i sit hjerte. Se, naar en liden pige lærer at elske Jesus, og af ham faar hjælp til at være snild og god, da er Guds rige kommet til hende. Forstaa du mig?“

„Ja ja!“ svarte Ella en del forvirret; thi hun sølte, at Guds rige endnu ikke var kommet til hendes hjerte.

Fru Terrason talte nu videre med hende om bønnerne i Fadervor; men da hun kom til ordene: „Dg tilgiv os vor skyld“, brast Ella pludselig i heftig graad, holdt hænderne for ansigtet og trykkede hovedet mod puden.

Forundret tog den unge frue barnet paany i sine arme. Hun talte venlig til hende, spurgte hende kjerligt, hvorfor hun græd, og Ella bekendte tilsidst skamfuld, hvor uskikkelig hun om morgenen havde været mod den skolepige, som hun havde truffet paa gaden. Paa fru Terrasons opfordring fortalte hun derpaa ogsaa om sin første og eneste skoledag; og fruuen havde meget vanskelig for at faa barnet roligt igjen. Men tilslut tog hun frem den næste bøn: „Dg led os ikke ud i fristelse.“ „Se, mit barn, lystien til at kaste stenen var en fristelse for dig. Hvis du havde bedet Gud om hjælp, vilde du have bundet feier over hin onde lyst.“

„Vilde Gud virkelig være kommet ned og hindret mig i at kaste stenen?“ „Nei, den gode Gud behøver ikke at stige ned fra sin himmel; han er overalt tilstede. Men saadant vil du vist ikke gjøre en anden gang, mit kjære barn.“ — Men nu maa du lægge dig til at sove, for du er saa træet. Smorgen tænker jeg, at du er bra igjen i foden og atter kan følge med far Karlét. God nat da, min kjære lille.“

Nogle minutter senere laa Ella og sov trygt i den gode seng, og fru Terrason tog sin arbejdskurv og gik ind i stuen til sin mand. Hun satte sig stille ned og syede istand nogle klæder for sine børn, mens hun af og til lyttede ind til sine smaa. Hendes mand sad og skrev, og den gode kone kunde derfor sidde og lade tankerne være optagne med den lille forældreløse pige, som var gjest i hendes hus.

„Hun maa lære noget ordentligt“, sagde hun til sig selv, „det er aldeles nødvendigt, at hun lærer at tjene sit brød paa en ordentlig maade. Men paa den skole, hun har været, gaar der umuligt an at sende hende, og for det første neppe heller paa nogen anden. — Men kunde det ikke lade sig gjøre, at hun hver dag kom en stund hen til os? Pauline vilde vist gjøre sig dobbelt flid, naar hun fik lov til at være lærerinde for Ella. Og smaagutterne er jo saa glade i hende; jeg har ikke hørt dem trætte en eneste gang, siden hun kom. Jeg vil rigtignok tale med min mand derom.“

18. Kapitel.

Fru Terrason talte med sin mand og senere længe og alvorligt med far Karlét om

sagen, og saa tog de en vigtig beslutning. Ella blev vistnok ikke paany sendt paa skolen, men alligevel saa man hende aldrig mere følge gamle Karlét om formiddagene; først om eftermiddagen kunde man finde hende ved hans side med sine koste. Men hjemme hos madam Peters var hun ikke om formiddagen; den gamle kone rystede tværtimod i begyndelsen mere end en gang paa hovedet, naar den lille om morgenen forlod huset, og brummede utilfreds for sig selv: „Dette vil ikke gaa godt; man skal ikke omgaaes med andre end sine ligemænd. Hvad skal dette barn hos disse fornemme folk?“

Madam Peters var en brav og forstandig kone, men hun var noget ængstelig og mistroisk og tænkte ikke over, at der blandt fornemme folk vel kunde gives brave og varm-hjertede mennesker ligesaa godt som blandt almuens folk. Hun havde sine store tvil om, at Ella hos Terrason virkelig kunde lære noget nyttigt, indtil hun en dag blev overbevist om det modsatte. Mens den gamle var ude i kjøkkenet, havde Ella taget hendes strikketøj og strikkede videre alt hvad hun kunde. Da madam Peters kom ind igjen og tog strikketøjet, blev hun i højeste grad overrasket. Var det virkelig Ella, som havde strikket dette. Det var jo næsten ikke muligt at se, hvor Ella var begyndt; hun havde strikket ligesaa pent som den gamle selv.

Hvor havde Ella lært denne kunst, som tidligere havde voldt saadanne uovervindelige vanskeligheder? Ja, hver morgen fulgte Karlét hende til Rosengaden, og efter et hjerteligt farvel sprang den lille ind i Terrasons hus. Ella vilde leende have rystet paa hovedet og sagt nei, om nogen havde spurgt hende, om hun gik paa skole. Hun merkede selv saa lidet til det, og dog gik hun paa skole; den elstelige kone lærte hende baade det ene og det andet, og hendes børn hjalp til alt, hvad de kunde, forsaavidt de var hjemme om formiddagen. Pauline var naturligvis meget hjemmefra, da hun var saa stor, at hun maatte have en videregaaende undervisning, end den hun kunde faa i hjemmet. Men den lille Paul lærte for eksempel Ella bogstaverne; det var det eneste, han kunde. Georg og Emil kunde baade stave og regne, og Pauline kunde hjælpe hende med at sy.

(Fortætttes.)

Det gav mod!

For nogle aar siden stede der en frygtelig ulykke ved nogle kulgruber i Pensylvanien i Nordamerika. Flere mænd var begravne i tre dage, og alle anstrengelser for at redde dem syntes forgæves.

Størsteparten af arbejderne var tyssere. Deltagelsen for de begravede mænds hustruer og børn og fortvivelsen over de mislykkede redningsforsøg gjorde stemningen paa stedet i høi grad ophidset. Den tredje dags aften samlede en masse mennesker ved grubens aabning i en nervøs spænding, der kunde bringe dem til at begaa de mest affindige handlinger. Der hørtes en forbitret knurren blandt de tilstedeværende om, at det var daarftab at grave længere, mændene var viskelig allerede døde. Og denne knurren blev efterfulgt af rasende raab mod de rige grubeiere, som dog ikke i nogen maade var skyld i ulykken.

Et overilet ord kunde have bragt raseriet til udbrud.

En af de tilstedeværende fortæller videre: „Nær mig stod en liden pige, som vel kunde være omtrent elleve aar gammel. Hendes blege ansigt og forstræmte blik viste, at hun fuldt ud forstod døiblikkets fare. Bludselig

begyndte hun at synge med en stemme, der i begyndelsen var saa svag, at den knapt kunde høres; men snart fik hun mere mod og hendes klare barnestemme hørtes tydelig rundt omkring, medens hun sang den gamle kjære salme af Luther, der er kjær og kjendt for hver tykker fra barndommen af:

„Vor Gud han er saa fast en borg.“

Der blev som dødsstillehed. Saa sluttede en røst sig til pigens, og idetsamme en anden, og atter én; indtil hele den store skare hørtes at synge:

„Vor egen magt er intet værd,
vi vare snart nedhugne
men én gaar frem i denne færd;
for ham maa alting bugne.
Vil du hans navn saa vidst?
Han heder Jesus Krist.“

En dyb fred syntes at falde over hjerterne. Man tog med ny iver fat paa arbeidet, og før morgenen lød der fra dybet raab om, at man havde fundet alle ilive.

Denne barnets salme var et ord i rette tid.

(Efter St. ot. Sj.)

Opt. paa billedgaaden i nr. 24.

„Knud er ingen nar.“

Billedgaade.

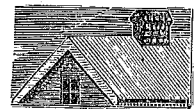
M anklage $\frac{r}{a}$ 12345

n

t

e

r

bl

tung

D

m l